

Ήτο κατὰ κράτος ἀπὸ τὸν θυμὸν του. Τὸ αἷμα του ἦτο παρὰ γῶδες, τὸ βλέμμα του βλοσυρόν.

Ἐπρωχῶρει πρὸς τὴν Δενδροστοιχίαν, ὅτε ἕνας εὐγενέστατος κύριος, ἀποκλυπτόμενος, τὸν στοματᾷ.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

ΟΒΑΡΩΤΑΤΟΣ ἄνθρωπος, ὁ κ. Περδίκη. Ἡράκλειτος τῆς ζωῆς. Ὅταν μάλιστα εἶνε ἐρωτευμένος — καὶ τὸ παθαίνει ὁ δυστυχὴς συχνά — γίνεται θηρίον. Ὅ-

λους ζητεῖ νὰ τοὺς πνίξῃ, διότι — πρᾶγμα συνήθες — ἡ κόρη τῶν ἀνείρων του ἔχει κλειστοὺς δι' αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνοι-

κτὰ δὲ τὰ χεῖλη της μόνον εἰς μείδιμα εἰρωνικόν.

Ἀπὸ τίνος ἰδίως κατέστη πολὺ μελαγχολικὸς ὁ κ. Περδίκη.

Ἡ Λίνα του — ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία εἶνε ἐμφημισμὸς — τὸν ἠπάτα. Τὴν συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ ρίπτου-

σαν ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἕνα ῥοδόχρουν φάκελλον, ὅστις θὰ περιεῖχε ἀφεύκτως καμμίαν ἐρωτικὴν ἐκμυστήρευσιν, πρὸς ἕνα πρωτοετῆ φοιτητήν. Τῆς ἔγραψε τότε καὶ αὐτὸς μίαν ἐπιστολὴν ἔξω φρονῶν, ὑδριστικωτάτην, ἐπῆρε τὸ περιστροφόν του καὶ ἔλαβε τὴν ἄγρυσαν πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, διὰ τὸ ῥάνη καὶ αὐτὸς, κατὰ τὴν ἐπιγραφισμένην μὸδον, μὲ τὸ αἷμα του τὰ ἔνδοξα ἐρείπια.

Ὁ κ. Περδίκη ἐβαινεὶν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὸν θάνατον. Τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ. Αὐτὸς ἔζη διὰ τὴν Λίαν. Ἡ Λίνα τὸν περιέπαιξε, τὸν κατεφρόνει. Διατί λοιπὸν νὰ ζῇ; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία. Αὐτὸς, μεγαλοφύεστερος τοῦ Σαίξπηρ, τὴν ἔλυσεν. Μία σφαῖρα καὶ ἡ κωμωδία ἐτελείωνεν:

— Κύριε, τοῦ λέγει, μὲ συγχωρεῖτε· εἰμαι παραγγελιοδόχος καὶ ἀντιπρόσωπος μεγάλης Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας. Θέλετε ν' ἀσφαλίσω τὴν ζωὴν σας ἀντὶ 10,000 φρ. χρυσῶν;

Ὁ Περδίκη, ὅστις ἦτο πτωχότατος, ἤλεκτ' ἴσθη ἀπὸ τὸ ἀνέλπιστον αὐτοῦ ποσόν.

«Ἐὰν εἶχα 10,000 φρ. χρ. ἡ Λίνα ἀφεύκτως θὰ μὲ ὑπανδρεύετο» ἐσκέσθη. Ἀλλ' ἔπειτα ἐννόησε ὅτι αὐτὸ ποῦ ἐσκέσθη ἦτο βλακεία — ἰδιότης του συνήθης — διότι οἱ νεκροὶ ὑπανδρεύονται μόνον τὴν γῆν, κατὰ τὸν ποιητήν. Νὰ εἶχε τοῦλάχιστον συγγενεῖς...

— Κύριέ μου, εἶσθε ἀξιόλογος ἄνθρωπος. Κρατήσατε τὰς 10,000 καὶ ὑποσχέσθε μου μίαν μόνον δραχμὴν, διότι θὰ πεθάνω πολὺ ὀγληγορότερα ἀπ' ὅ, τι φαντάζεσθε...

Ἐκπληκτος ἐκεῖνος καὶ συγκινημένος ἐκ τῆς ταραχῆς τοῦ Περδίκη τοῦ λέγει.

— Ἐχεις τὸν λόγον μου ὅτι θὰ σοῦ τὴν δώσω. Ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοῦ πῆς τί θὰ τὴν κόμης;...

Ὁ ἐτοιμοθάνατος Περδίκη τοῦ ἐκμυστηρεύεται μὲ πένθιμον ὕφος.

— Τὴν θέλω γὰρ τὸν παπᾶ ποῦ θὰ μὲ διαδάσῃ. Ἐκεῖνος μὲ περισσοτέραν προθυμίαν τοῦ δίδει τὴν δραχμὴν.

Δὲν παρήλθε ὀλίγη ὥρα καὶ ὁ Περδίκη ἐννόησε καὶ ἄλλην — τὴν χηλιοστὴν — βλακείαν του. Πῶς θὰ τὸν ἐδιάβαζε παπᾶς, ἀφοῦ ἡ ἐκκλησία εἰς τοὺς αὐτοκτονοῦντας ἀρνεῖται τὴν εὐλογίαν;

Ἐγέλασε διὰ τὴν βλακείαν του ὁ Περδίκη καὶ τὸ γέλοιο ἐκεῖνο ἤρκεισε νὰ τὸν ἀποτρίψῃ ἀπὸ τὸ ἀπονενημένον διάθημα.

Ἡ σκέψις του διὰ τὸν παπᾶ, ἦτο ἡ τελευταία

του βλακεία, διότι έζησε και δεν έσκοτώθη — τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἡ μόνη ἀληθινὴ βλακεία του.

Ὅταν επέστρεψε ἀργὰ εἰς τὴν πόλιν, μία φαεινὴ ιδέα τοῦ ἤλθε. Νὰ υπάγῃ νὰ εὑρῇ ἓνα παπᾶ, ὅχι διὰ νὰ τὸν θάψῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν διαβάσῃ...

~~~~~

Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ἡ δεσποινὶς Ἑρασμία Κριτοβουλίδου εἶνε ἀπόφοιτος τοῦ Ἀρσακείου, παίζει πιάνο, κεντᾶ εἰς καμβᾶ ἐταμίιν καὶ εἶνε θυγάτηρ μιᾶς πρώην πλυντρίας καὶ νῦν συζύγουένδος . . . πρώην τμηματάρχου.

Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων — ὦ, εἶνε ἀβροτάτη ἡ ἑρασμία δεσποινὶς — ἀγαποῦσε, ἐκτὸς τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ Ἀγουρίδου, καὶ τὸν χορόν.

Προχθὲς ἦτο μελαγχολικὴ ἡ μελαγχολία της προήρχετο ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν ἣν ἐδείκνυνεν ὁ Ἀγουρίδης. ὅστις ὅσω ἐβλεπεν ὅτι ἐμεγάλωναν αἱ τρίχες τοῦ μύστακός του, τόσο περισσοτέρας ἐπόθει τὰς ἐκλεκτάς τῆς καρδίας του καὶ τόσο ἐπολλάπλασίαζε τὰ ἐρωτότροπα βλέμματά του.

Ἡ δεσποινὶς Ἑρασμία δὲν εἶχε πλέον διάθεσιν οὔτε διὰ τὸ hoston, οὔτε διὰ τὸ pas d' Espagne.

Ἡ τύχη ὅμως τὰ ἔφερεν ὥστε νὰ κληθῇ, εἰς χορόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο κεκλημένος καὶ ὁ ἄπιστος Ἀγουρίδης.

Καὶ συννητήθησαν, καὶ . . . ἤρχισαν αἱ ἐχθροπραξίαι· αἱ διαμαρτυρίαι τῆς Ἑρασμίας κατὰ τοῦ

. . . Κεντᾶ εἰς καμβᾶ

Ἀγουρίδου ἦσαν ἐν εὐθείᾳ λόγῳ πρὸς τὰς νέας ἐρωτοτροπίας τοῦ φίλου της μὲ δύο ἀδελφάς . . . ἑτεροθαλεῖς.

Ἀπεμονώθη εἰς μίαν γωνίαν ἡ ἡττημένη χορεύτρια, ὅτε τὴν πλησιάζει ὁ ἀήττητος ἐρωτύλος.

— Ἀλήθεια, δὲν σὰς ἐρώτησα ἕως τώρα, ποῖος χορὸς σὰς ἀρέσει . . .

Ἡ δεσποινὶς ἐσιώπα. Τί καλὰ τοῦ ἔκαμνε!

— Ποῖος σὰς εἶνε προτιμότερος, ωραιότερος ἐπὶ τέλους . . .

Ἡ δεσποινὶς ὠμίλησε. Τί ἄσχημα τοῦ ἔκαμνε!

— Ποῖος χορὸς σὰς ἀρέσει ;